

Jean Roche, Jury MFFZG, Francja

Taniec w kulturze francuskiej

Główną przyczyną powstawania zespołów ludowych jest chęć przynależności do różnego rodzaju grup życia społecznego. Sam taniec, poziom artystyczny, czy ekspresja teatralna, nie stanowią priorytetu w funkcjonowaniu zespołów. To sprawia, że niekiedy są marginalnie traktowane przez instytucje kultury, uwidacznia się brak możliwości rozwoju. Zdarzają się jednak wyjątki, tj. zespoły, które dzięki swoim liderom bardzo dobrze funkcjonują. Uczestniczą w wydarzeniach kulturalnych, konkursach, korzystają z dotacji na rozwój kulturalny, ale również ubiegają się o certyfikaty np. CIOFF. Wnioski są następujące: należy zapewnić przetrwanie wielu formom tańca ludowego przez dofinansowywanie inicjatyw społecznych, jak również uświadamiać tancerzy, jak ważną rolę odgrywają w kulturze.

Taniec ludowy praktykowany jako taniec popularny to rodzaj tańca, który był bardzo popularny w Paryżu dzięki zaangażowaniu grup spoza Paryża, z prowincji. Poprzez tęsknotę za małą ojczyzną i pragnienie przeniesienia się w rodzime strony, po tygodniu ciężkiej pracy, amatorzy tańca spotykali się na balach. Ta tradycja jest nadal kultywowana w Paryżu. W latach 70. muzycy tradycyjni wykreowali modę na kompozycje inspirowane repertuarem regionalnym. Ze środowiska miejskiego wyszło wówczas wielu tancerzy identyfikujących się z tym nurtem. Począwszy od lat siedemdziesiątych kursy tańca prowadzone przez animatorów półprofesjonalnych, odnosiły sukces.

Na wniosek Francji kilka tańców ludowych, wpisano na listę UNESCO. Wpisane na listę formy kultury dołączają do innych nurtów tańca tradycyjnego, takich jak metoda Tanchaz, czyli „Dom tańca”. Jest to model węgierski, który zapewnia przekaz niematerialnego dziedzictwa kulturowego i stanowi przykład do naśladowania w swojej kategorii. Francja nareszcie uznała taniec tradycyjny za element kultury, co daje nadzieję na przyciągnięcie wielu tancerzy amatorów.